

Так, відповідно Н. Кузьміної, педагогічну систему слід розглядати як множинність взаємопов'язаних компонентів, які створюють цілісну єдність, котра підпорядковується цілям виховання. Будь-яка педагогічна система має досить просту структуру, складовою якої є структурні та функціональні компоненти. Структурні компоненти є базовими, тому що саме ці компоненти (цілі, зміст, засоби, суб'єкт, об'єкт навчання) відрізняють педагогічну систему від інших систем, а при виключенні будь-якого з них система розвалюється.

В свою чергу О. Беспалько стверджує, що педагогічна система породжує педагогічний процес, який в свою чергу виступає в якості динамічної педагогічної системи. Взаємодія об'єктів і суб'єктів в процесі навчальної діяльності, ґрунтується на змістовній основі, передбачає використання різноманітних засобів і може розглядатися як сутнісна характеристика педагогічного процесу.

Системоутворюючим фактором педагогічного процесу виступає мета, а його універсальною характеристикою є педагогічна взаємодія, яка має дві сторони: педагогічну взаємодію та реакцію студента. В процесі такої взаємодії найбільш повно формуються установки, знання, уміння, навички що породжують таке утворення як професійна культура. При цьому недооцінка ролі професійної культури призводить до збіднення емоціонального фону навчання та навчально-виховного процесу в цілому.

Для проектування педагогічного процесу, спрямованого на формування професійної культури менеджерів організації, потрібно враховувати закономірності, які притаманні педагогічному процесу, а саме:

- зумовленість педагогічного процесу потребами і можливостями суспільства;
- зумовленість розвитку спеціаліста навчальним і виховним середовищем, засобами та способами педагогічного впливу;
- зумовленість ефективності педагогічного впливу інтенсивністю та якістю зворотних зв'язків між викладачами та студентами.

Отже, поетапна реалізація педагогічного процесу буде спрямована на формування професійної культури студентів, їх професійне становлення та підготовку спеціалістів, здатних для самореалізації в професійному середовищі. Реформування вищої школи, та ті вимоги які висуваються до фахівця з менеджменту організаційної діяльності, вимагають змін методик вищої школи. Сучасні тенденції характеризуються переходом до гуманістичного розвитку особистості. Ефективність реформування системи освіти і фахової підготовки будуть залежати від того, як швидко вища школа зможе звільнитися від старих ідей та почне використовувати нові ідеї та концепції.

Література

- 1 Кириченко О. А. Менеджмент організаційної діяльності: Навч. посіб. / О. А. Кириченко. – К. : Знання -Прес, 2008. – 384 с.
- 2 Кузьміна Н. В. Методи исследования педагогической деятельности / Н.В.Кузьмина .. – Л.: ЛГУ, 1970.-114 с.

LABOR MIGRATION AND ITS ECONOMIC CONSEQUENCES

Sylvia Lazar, PhD

ULIM

During hard economic times and post-war recovery period the labor migration had tremendously contributed in reducing the poverty among population and decreasing unemployment rate in the entire country. As a result, the Government considers labor migration primarily as an employment sector and as a favorable mean in smoothing social tensions and solving economic problems in the country. However, local and international experts note that labor migration has much higher negative consequences and its long-term costs highly outweigh its short term benefits.

Immigration stocks in the EU steadily increased during the period 1995–2015, with the largest increase found in Southern Europe and in some of the EU-12, UE-28 Member States. To date, there has been no evidence that the economic crisis has substantially affected the stocks of immigrants, although the long-term effects are yet unknown. A possible explanation of the absence of short-term effects is that immigrants are more mobile across sectors in comparison to native population. An alternative reason is that remaining in the host country could be a safer option than returning home, especially if unemployment insurance is accessible and re-emigration is costly. Transit migration is mostly identified with migration through the neighbouring countries of major destination countries; it is observed in Europe, Central and North America, South East Asia and South Africa. This conference concentrates on Europe. From a European Union perspective and during the 1990s, Poland, Czech Republic, Romania and the Balkan countries (Slovenia, Croatia, Bosnia-Herzegovina, Macedonia, Albania) were labelled transit countries. In the meantime, Morocco, Algeria, Tunisia, Libya, Turkey, and Ukraine, but also countries in the second row, such as Mauritania and Mali are identified with transit migration. Also EU countries, such as Germany, Austria, France, Greece, Italy and Spain are transited by migrants heading for other destinations. Russia is another major destination country and its neighbouring countries such as Azerbaijan are transited by migrants. Simultaneously, Russia is transited by migrants on their way to Western Europe. Transit migration stands for mixed flows and consists of refugees, labour migrants and other types of migrants. Calculations of the extent of the phenomenon range from a moderate 100,000 per annum to implausible several million. Transit migration causes considerable political concerns. These are mostly related to weak migration controls in countries on the fringes of Europe, to some irregular features of this type of migration, the role of human smuggling in such processes but also to the death toll and human and refugee rights aspects. The concept of transit migration has entered the policy agenda during the 1990s. It is a highly politicised concept which has gained enormous political power. For instance, it is used to re-brand de facto settlers (e.g. Sudanese in Egypt) as people who are expected to leave. States which are identified with transit migration face considerable pressure from the major receiving countries and are expected to prevent this type of through migration. The issue of irregular transit migration is indeed at the centre of politics identified with the externalisation and internationalisation of EU migration control. Early research was triggered mostly by political concerns and was commissioned or conducted by intergovernmental organisations. Such research was of often biased nature, based on normative assumptions, suggestive approaches and resulted in scientifically dissatisfying reports. Initially, the concept was derived from patterns related to a very specific historical period, the collapse of communist regimes, when immigrants in these countries suddenly lost their status and were looking for alternatives. There is neither a definition in international law nor a commonly agreed scientific definition of transit migration. Thus, the concept is as politicised as it is vague and blurred. Transit migration is confused with, for example, immigration, with extended journeys and complex trajectories, with secondary or on-migration and with smuggling and irregular migration. Finally, the concept disguises both complex decision-making of migrants and the inherent asylum-migration nexus.

Conclusion. Migration of low-skilled workers into advanced countries remains a highly contentious issue, despite high demand for such workers to carry out a range of essential tasks, especially services. This systematic survey of the empirical literature on the effect of low-skilled migration on host countries suggests that fears of an adverse impact on the wages, unemployment and living standards of native low-skilled workers are largely misplaced, while the positive effects on the broad economy are significant and typically underestimated. The empirical literature is underpinned by a robust theoretical framework which suggests that migration will spur investment, induce task specialization of natives and, under certain plausible conditions, ultimately raise the demand for all workers. Host countries should recognize that they need low-skilled migrants and adjust their policies accordingly. Because migrants respond to demand, opening up new avenues for legal migration of low-skilled workers need not necessarily result in increased total immigration provided they are combined with enforcement of labor regulations among employers.

References

- 1 Ganea V., Gribincea A. Managementul afacerilor economice internaționale. Chișinău: USM, 2011, 183 p.

- 2 Gribincea A., Negruță A. Problemele actuale ale migrației. Republica Moldova – provocările migrației. Academia de Științe a Moldovei. (culegere de lucrări științifice). Chișinău: IEP Știința, 2010, 148p. 5-9
- 3 Kozak I. Miedzynarodowe stosunki economiczne: teoria i politica. Wydanie drugie? Poprawione i uzupelnione. Rijow-Katowice: Centrum literatury naukowej, 2013, 360p.
- 4 The 2015 Ageing Report European Economy 8/2014 Economic and Financial Affairs. Underlying Assumptions and Projection Methodologies. Brussels: UE, 2014
- 5 Tony Barber. Ageing Europe needs the new blood immigration brings
- 6 Грибинча А. Миграция: глобальная экономическая проблема. Трудовая миграция и защита прав гастербайтеров. Практика посткоммунистических стран / А. Грибинча. – Кишинев: USM, 2003, С. 230-232
- 7 Dadush U. The Effect of Low-Skilled Labor Migration on the Host Economy. – 2014. – <http://carnegieendowment.org/2014/04/30/effect-of-low-skilled-labor-migration-on-host-economy>

РОЛЬ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Скрипник Н.А.
Пархоменко К.О.

Одеський національний політехнічний університет

Розвиток кожного суспільства передбачає взаємодію таких видів ресурсів, як природні ресурси, людські ресурси, капітал і підприємництво (у розумінні управлінських та організаційних навичок, необхідних усім суб'єктам господарської діяльності у процесі виробництва) та інформаційні потоки. Відносно підприємництва можна дискутувати, бо, з одного боку, це можна розглядати як справді ресурс, а з іншого – це похідна від людських ресурсів, це результат накопичення і застосування досвіду праці, як своєї, так і інших людей. Але головним серед усіх ресурсів є праця людини, бо тільки завдяки праці як усвідомленій і доцільній діяльності людини предмети праці та засоби праці, тобто речові фактори, «оживають» і відбувається процес виробництва життєвих благ як для кожної людини, так і для суспільства загалом.

Слід відзначити, що людському капіталу належить центральне місце у вирішенні проблем сталого розвитку: він є одночасно передумовою такого розвитку, його способом і кінцевою метою [1].

У матеріалах «Векіпедії» людський капітал визначається як сукупність знань, умінь, навичок, що використовуються для задоволення різноманітних потреб людини і суспільства в цілому. [2].

Спочатку Т.Шульц давав визначення людського капіталу лише як сукупності інвестицій в людину, які підвищують здатність до праці – освіту і професійні навички.

Надалі поняття людського капіталу істотно розширилося і людський капітал в широкому сенсі стали формулювати як інтенсивний продуктивний фактор економічного розвитку, розвитку суспільства і сім'ї, що включає освічену частину трудових ресурсів, знання, інструментарій інтелектуального і управлінської праці, середовище проживання і трудової діяльності, що забезпечують ефективне і раціональне функціонування ЧК як продуктивного чинника розвитку. [2].

Система поглядів, виражається в концепції «людського капіталу», знаходиться і на сьогоднішній день на стадії пошуку і розвитку. Спочатку питаннями теорії людського капіталу почали цікавитися такі вчені як: В. Петті, Сміт, Д. Рікардо. Визначення людини як особливого виду капіталу в ХХ ст. пов'язані з іменами Т.Шульц, Г.Беккера, Л.Туроу, М.Блауг.

Розвитком теорії людського капіталу займалися зарубіжні та українські вчені такі, як Ю.Голіпін, Ф.Волков, М.Солодов, С.Струмлілн, О.Грїшнова, І.Каленюк, А.Чухно, О. Бородїна, Н.Голїкова, В. Мандибурa та інші.